

ואפילו אם הייתי נדחק ואומר שמרבה אני את החיה שהיא בשחיטה כבהמה, (17) ודומה לה בפרט זה –

עדיין הייתי אומר: מנין לרבות אף את העופות שדין שחיטתם אינו מפורש בתורה, שאף הם לא יישחטו בעזרה?

ולפיכך תלמוד לומר: "ושחטו" "ושחט אותו" "ושחט אותו", שלשה מיעוטים, ושוב, לא די שנפרש את המיעוט על עופות שהם ודאי צריכים מיעוט מיוחד, אלא אף על בעלי מומין וחיה, כי מאחר שנכתבו מיעוטים, מסתבר שללמד את שלשת אלה בא הכתוב, ולא מסברא הם נלמדים כפי שהיינו יכולים לידחק. (18)

ממשיכה הברייתא לבאר:

יכול לא ישחוט חולין בעזרה, ואולם אם עבר ושחט חולין בעזרה יהא מותר באכילה?

לפיכך תלמוד לומר: "כי ירחק ממך המקום

... וזבחת ... ואכלת בשעריך": מה שאתה זוכה ברחוק מקום אתה אוכל, ואי אתה אוכל מה שאתה זוכה במקום קרוב, פרט לחולין שנשחטו בעזרה.

ואין לי אלא חולין תמימים הראוים ליקרב א-11 שהם אסורים באכילה כשנשחטו בעזרה, מנין לרבות אף חולין בעלי מומין שהם אסורים באכילה כשנשחטו בעזרה –

ואפילו אם הייתי נדחק ואומר שמרבה אני בעלי מומין שהם אסורים באכילה כשנשחטו בעזרה, שכך מין הכשר להקרבה –

עדיין הייתי אומר: ומנין לרבות את החיה שהיא אסורים באכילה כשנשחטה בעזרה –

ואפילו אם הייתי נדחק ואומר, שמרבה אני את החיה שהיא אסורה באכילה כשנשחטה בעזרה, משום שהיא בשחיטה כבהמה –

עדיין הייתי אומר: מנין לרבות את העופות שהם אסורים באכילה כשנשחטו בעזרה?

כדין אכילת קדשים.

17. כתב רש"י: "שהיא בשחיטה כבהמה: ואיתקש לפסולי המוקדשין [שנפדו במומן] בפרשה זאת: [ואכלת בשעריך בכל אות נפשך]. אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו, ודרשינן ליה בשחיטת חולין [כח א], מה פסולי המוקדשין בשחיטה, אף צבי ואיל בשחיטה [ומכאן המקור שחיה היא בשחיטה], וכיון דבשחיטה איתקש להו, איכא למיגמר נמי מינה, שלא תהא שחיטה בעזרה, דכל דבר זביחה אסר רחמנא."

ודבריו צריכים ביאור:

א. מה שהזכיר כאן פסולי המוקדשין, שהרי

לפי הסוגיא כאן מבואר, שהפסוק אינו עוסק בפסולי המוקדשין, אלא בהיתר בשר תאווה, [ראה היטב רש"י חולין כח א ד"ה מה פסולי המוקדשין].

ב. מתחילת דבריו משמע, שלא היינו אומרים שהפסוק מדבר על חיה, אלא משום שבפרשה זו עצמה הוקשה החיה לבהמה לענין שחיטה, וסוף דבריו משמע דאף בלי זה, אלא מאחר שנתרבתה החיה לשחיטה, והתורה הרי אמרה "וזבחת" [דהיינו שחיטה], אם כן משמע דכל דבר זביחה אסר רחמנא.

18. נתבאר על פי הב"ח בהגהת רש"י; ולפי

יהודה לרב יוסף ולרב שמואל בריה דרבה בר בר חנה, דהו קיימי אפיתחא דבי רבה [כשהיו עומדים על פתח ישיבתו של רבה], אמר להו מר יהודה:

תניא: המקדש כפטר חמור קודם עריפה, בבשר בחלב, ובחולין שנשחטו בעזרה:

רבי שמעון אומר: מקודשת, כי לדעתו בשר בחלב מותר בהנאה, כמבואר לעיל משמו; וכן אמר רבי שמעון לעיל שפטר חמור מותר בהנאה קודם עריפה; וטעם חולין שנשחטו בעזרה מתבאר בסוגייתנו.

וחכמים אומרים: אינה מקודשת, כי לדעתם כל אלו איסורי הנאה הם.

והקשה להם מר יהודה: אלמא, הרי מוכח מברייתא זו חולין שנשחטו בעזרה לרבי שמעון לאו אסורים מדאורייתא בהנאה.⁽¹⁾

ורמינהו מהא דתניא: רבי שמעון אומר: חולין שנשחטו בעזרה ישרפו, וכן היה שנשחטה בעזרה.

ולפיכך תלמוד לומר: "ושחטו" "ושחט אותו" "ושחט אותו", כלומר: היות ונתרבו אלו לאיסור שחיטה כמו התמימים, נתרבו גם לאיסור אכילה כמו התמימים.

יכול לא ישחוט חולין בעזרה, ואם עבר ושחט ישליכנו לפני כלבים, כלומר: יהא מותר בהנאה?

תלמוד לומר: "ובשר בשדה טריפה [הוא בשר שיצא חוץ ממחיצת היתירו, כגון עובר שהוציא את ידו ממעי אמו, שבטן אמו היא מחיצתו של העובר לענין שחיטה, ששחיטת אמו מתירתו] לכלב תשליכון אותו".

ולפיכך הוסיפה התורה ואמרה: "אותו", כדי ללמד: אותו — את הבשר שנאסר משום שיצא חוץ למחיצתו — אתה משליך לכלב, ואי אתה משליך לכלב את מה שאסר משום שנכנס לפניו מן המחיצה, דהיינו חולין שנשחטו בעזרה, וללמד שהם אסורים אף בהנאה.

מספרת הגמרא, דאשכחינהו [מצאם] מר

בחמץ משש שעות ולמעלה אפילו אם קידש ב"חיטי קורדנייתא" [שאינם אסורים אלא מדרבנן] אינה מקודשת; הרי שאפילו באיסורי הנאה מדרבנן אין מועילים הקידושין!?

ותירצו: "דהתם איכא מיהא שעות דאורייתא וכו', אבל הכא ליכא אלא איסורא דרבנן"; ולשון הרא"ש הוא: "ויש לחלק, משום דחמץ בפסח עיקרו מדאורייתא, אבל חולין שנשחטו בעזרה לרבי שמעון, כל איסורו מדרבנן", וראה עוד שם; ובגדר הדבר ביארו האחרונים [ראה "זכרון שמואל" סימן נג אות ב, וראה ב"שערי יושר" שער א ובקונטרס "דברי סופרים"]; דאיסורי הנאה שאי אפשר לקדש בהם, אינו

האמת אין אנו מרבים שום דבר ואפילו בעלי מומין, אלא מכח המיעוטים, אלא שהברייתא בתחילה מכריחה שאפילו ם תידחק ותאמר.

1. א. ולשיתנו, אף השחיטה עצמה מותרת בעזרה; אבל מדרבנן אסרו בהנאה חולין שנשחטו בעזרה, משום שמה יאמרו: "קדשים הם שנפסלו לאחר שחיטה ולא נזרק דמם", שהם הרי אסורים מן התורה בהנאה, כי אין מה שיתירם בהנאה, רש"י.

ב. הקשו התוספות: סוף סוף כיון שאסורים הם בהנאה, ולו יהא דמדרבנן, אם כן למה היא מקודשת, והרי בפסחים ז א מבואר: שהמקדש

אתו לקמיה דרבה [באו רב יוסף ורב שמואל לפני רבה], וסיפרו את אשר הקשה להם מר יהודה:

אמר להו רבה לרב יוסף ורב שמואל: פלגא⁽³⁾ אוקמינבי איש קנתרן ורגיל לחלוק על חבריו, השתיקם! ואין קושיתו קושיא, כי:

לעולם סובר רבי שמעון: חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא, ולכך תשרף גם החיה, ואילו **הבא** — בברייתא שאמר בה רבי שמעון, שהמקדש בחולין שנשחטו בעזרה הרי היא מקודשת — **במאי עסקינן: כגון שנשחטה בעזרה ונמצאת טריפה, ורבי שמעון לטעמיה** שהוא מתיר חולין שנשחטו בעזרה כשנמצא טריפה; וכדתניא:

השוחט את הטרפה הניכרת, וכן השוחט ונמצאת טריפה על ידי בדיקה לאחר השחיטה, וזה וזה הם חולין שנשחטו בעזרה:

והשתא תיקשי: הניחא אם אסורים הם בהנאה מן התורה, יש לומר שגזרו חכמים שיישרפו ולא די להם בקבורה [כשאר איסורי הנאה שלא צייתה התורה לשורפם], משום שמא יאמרו: "קדשים הם שנפסלו", ויאמרו, שדי לפסולי המוקדשין בקבורה, ואינו כן אלא דינם בשריפה מן התורה; ומאחר שחייבו חכמים שריפה בבהמה שנשחטה בעזרה, שוב לא חילקו ואמרו: (2) כל הנאסר משום חולין שנשחטו בעזרה ואפילו חיה שאין בה גזירה זו, אף היא תשרף.

אבל אם כל עיקר איסור הנאת חולין שנשחטו בעזרה הוא מדרבנן, אם כן לא היה להם להחמיר ולחייבם בשריפה, אלא בבהמה בלבד, ומשום גזירה שלא יאמרו פסולי המוקדשים נקברים, אבל בחיה שאין שייך בה גזירה זו, לא היה להם להחמיר.

אישתיקו רב יוסף ורב שמואל, כי לא ידעו לענותו!

שהחמירו חכמים באיסור הנאתן לעשותו כאילו אינו דמריה [כאילו אינו של הבעלים], ויש שלא החמירו עליו כל כך, וכדכתבין לעיל". ועוד כתבו התוספות: "ולפירוש הקונטרס נמי לא קשה מידי למסקנא, דהא אפילו לרבי שמעון אינה מקודשת", וראה מה שביאר דבריהם רבי עקיבא איגר הנדפס בליקוטים כאן, בד"ה ובאמת ראייה.

2. שהשוו חכמים דבריהם בכל מקום שלא תפקק בהם, רש"י.

3. הפ"א פתוחה, והלמ"ד והגימ"ל קמוצות, ואפשר שצריך לומר: "פלגאה".

משום שאין להם ערך, דבזה לא די, [ראה ב"בית שמואל" סימן כח סקנ"ב, וב"אבני מלואים" שם סקנ"ד], אלא שפקע מהם שם ממון, ובאיסורי הנאה מדרבנן תלוי הדין כיצד תיקנו חכמים, ובזה יש חילוק, שבדבר שיש לו עיקר מן התורה היה הגדר שאף חכמים הפקיעו שם ממון מן הדבר, ובאיסור שאין לו עיקר מן התורה לא הפקיעו.

וראה ברשב"א שכתב בשם התוספות: "דשאני חמץ שחומר הוא שהחמירו עליו כאילו הוא של תורה, אבל באיסורים אחרים הקילו בשל דבריהם ומקודשת, כמו שמקודשת בחמץ דרבנן [חמץ נוקשה] ושעות דרבנן [קודם ששעות]; ובסוף הענין כתב בזה"ל: "דיש דברים

שואלת הגמרא: הכתוב בעבודת כוכבים היינו הא דאמרן [זה שאמרנו]: "והיית חרם כמוהו".

והכתוב השני בשביעית מאי היא? דתניא:

כתיב: "יובל היא קודש תהיה לכם", השהו הכתוב את היובל לקודש, כדי ללמד: מה קודש תופס את דמיו, אף שביעית תופסת דמיה, כלומר: הפסוק בא ללמד שהיובל תופס את דמיו, ושביעית נלמד ממנו משום שאף הוא אסור בחרישה וזריעה, והוקש ליובל.⁽⁵⁾

שמא תאמר: אי מה קודש תופס את דמיו והוא עצמו יוצא לחולין, אף שביעית תופסת דמיה ויוצאה לחולין?!?

תלמוד לומר: "קודש תהיה" בהוייתה תהא ולא תהיה מותרת.

כיצד השביעית תופסת את דמיה ואין יוצאת לחולין?

לקח בפירות שביעית בשר: אלו ואלו מתבערים בשביעית בזמן הביעור של הפירות, כי השביעית תפסה את דמיה, והיא עצמה אינה יוצאת לחולין.

אבל אם הלך ולקח בבשר — שנתפס בקדושת שביעית — דגים: יצא בשר

רבי שמעון מתיר בהנאה, משום שהוא סובר בכל מקום: (4) "שחיטה שאינה ראויה [להתיר את הבשר באכילה] לא שמה שחיטה", ואין אלו חולין "שנשחטו" בעזרה.

וחכמים אוסרים לשיטתם בכל מקום, שאף "שחיטה שאינה ראויה" שמה שחיטה.

שנינו במשנה: מוכרן וקידש בדמיהן מקודשת:

ומפרשינן: מנלן, שאין איסורי הנאה אלו תופסין את דמיהן באיסור הנאה?

מודגלי רחמנא, היות וגילתה התורה בעבודת כוכבים: "פסילי אלהיהם תשרפון באש ... ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו", וללמד: כל שאתה מזהייה הימנה [מן התועבה היא עבודה זרה], כגון שמכרה וקיבל דמיה, הרי הוא כמוהו ליאסר בהנאה, הרי למדנו: מכלל דכל איסורים שבתורה שנאסרו בהנאה שרו דמיהם.

ומקשינן: ואדרבה נילף מינה [נלמד מעבודת כוכבים] לכל איסורי הנאה שבתורה, שהם תופסין את דמיהם באיסור!?

ומשנינן: משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית, שני כתובים הבאים כאחד שהם תופסים את דמיהם באיסורם, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין למקום אחר.

4. כגון לגבי כסוי הדם, כמבואר בחולין פה א; ולענין איסור שחיטת אותו ואת בנו, כמבואר בחולין פ א; וכן לענין "טביחה" של גניבה, כמבואר בבבא קמא עא א, רש"י; וראה עוד לעיל נו א גבי שחיטת צפרים שלא נשחטו

כמצותן אם אסורים הם בהנאה, ובמה שנתבאר בהערה שם.
5. על פי ריטב"א לעיל נג א, גבי "והרי שביעית דכתיב בה יובל היא קודש תהיה לכם".

מתנתנין:

המקדש בתרומות, (7) והמקדש במעשרות, והמקדש במתנות [זרוע לחיים וקיבה], ובמי חטאת [מים שמעריבים בהם את אפר הפרה האדומה], ובאפר פרה אדומה —

הרי זו מקודשת.

ואפילו ישראל, ומפרש לה בגמרא.

גמרא:

אמר עולא:

טובת הנאה שיש לישראל בתרומות מעשרות ובמתנות, אינה ממוין לקדש בו את האשה, (8) כלומר: המקדש את האשה בפירות של מתנות כהונה [תרומה וזרוע לחיים וקיבה, או במעשרות] שהוא צריך ליתנם לכהן או ללוי, אך יכול הוא ליתנם לכל כהן שירצה, ויכול הוא לקבל טובת הנאה מאדם כדי שיתננה לכהן מסוים, והוא מקדש באלו את האשה, אין היא מקודשת. (9)

איתיביה רבי אבא לעולא ממשנתנו:

מקדושת שביעית, (6) ונכנסו דגים תחתיו, ומתבערים הדגים בזמן הביעור של הפירות.

הלך ולקח כדגים יין: יצאו דגים ונכנס יין.

ביין שמן, יצא יין ונכנס שמן —

הא כיצד: אחרון אחרון נתפס בשביעית, ופירי עצמו [פירות שביעית עצמם] לעולם אסור.

ואכתי מקשינן על מה שנתבאר מקור לאיסורי הנאה שאינם תופסים דמיהם שהוא משום ד"שני כתובים הבאים כאחד" הם:

הניחא למאן דאמר: שני כתובים הבאין כאחד אין מלמדין, אלא למאן דאמר: שני כתובים הבאים כאחד מלמדין, מאי איכא למימר! ? והרי אדרבה יש לנו ללמוד מעודה זרה ושביעית, שאיסורי הנאה תופסים את דמיהם.

ומפרשינן: מיעוטי כתיבי הן בעבודה זרה והן בשביעית, ללמד שהם ולא אחרים:

דכתיב הכא בעבודה זרה: "כי חרב הוא", "הוא" למעט הוא בא איסורים אחרים; וכתיב התם בשביעית: "יובל היא", ו"היא" בא למעט: היא אין, אבל מידי אחרינא — לא.

שיש בה כמה נפקא מינה מלבד לענין קידושי אשה, וכגון לענין חמץ [ראה הערה 9], ולענין גניבה, כמבואר בהמשך הסוגיא; ואם כן מסתבר יותר לפרש שעולא אמר דין זה כדבר כללי, וצריך ביאור למה פירש רש"י שאמרה לענין קידושי אשה.

9. ברש"י פסחים מו ב פירש מה שזכר שם ש"טובת הנאה ממוין" לענין תרומה בבית ישראל

6. יצא בשר מקדושת שביעית, דבפירות שביעית עצמם נאמר "בו" לומר שבהוייתם יהיו, אבל בחילופיהן לא נאמר, והן יוצאים לחולין, רש"י.

7. תרומה ותרומת מעשר וחלה הכל בכלל, כמבואר לעיל בגמרא נג א.

8. כן פירש רש"י; ובפשוטו צריך ביאור, שהרי הנידון אם טובת הנאה ממוין הוא שאלה כללית,

המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות, כמי הטאת ובאפר פרה, הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל.

ומשמע דהכי קאמר: אפילו אם ישראל מקדש באלו, הרי היא מקודשת; הרי שאף על פי שאין לו בהם אלא טובת הנאה שיכול ליתנו לכל כהן או לוי שירצה, הרי היא מקודשת, משום שנתן לה את אותה הזכות!?

אמר ליה עולא לרבה:

כהן ולוי שיש להם טבלים, הרי הם מפרישים תרומה ומעשר להוציא את הפירות מידי טבל, ואולם אין הם צריכים לתת אותם לכהן או ללוי, אלא הם עצמם זכו בהם.

כהן או לוי שהיו לו טבלים, והורישום לבני בנותיהם, שהם ישראלים; הרי דין המקבלים תלוי בדין "מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמייך" או לא, שאם הם חשובים כמי שכבר הורמו, הרי שביד הכהן כבר היתה התרומה וזכה בה, וכן המעשר

ביד הלוי, וכשהורישום לבני בנותיהם, זכו הם בטבל ובמתנות שבו, ואף הם אין צריכים אלא להפריש, ונוטלים לעצמם.

הכא — מה ששנינו: אפילו ישראל — בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן, (10) וקא סבר התנא של המשנה: "מתנות שלא הורמו — בבית הסב כהן — כמי שהורמו דמייך", (11) וזכה בהן הסב להורישם לקרוביו שלא יצטרכו ליתנם לכהן לכשיפרישום, אלא יפרישום ויקיימום לעצמם.

ובתרומה זו אמרו במשנתנו שהוא מקדש בה, כי שלו היא, והיא לכשתקבל ממנו שלה תהא, ותמכור את התרומה לכהן שיאכלנה. (12)

בעא מיניה רבי חייא בר אבין מרב הונא: טובת הנאה ממוך היא, או אינה ממוך?

אמר ליה רב הונא לרבי חייא בר אבין: תניתוה במשנתנו:

המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות

כולהו [אף המעשרות] באבי אמו כהן, ובתר דקנסינהו עזרא [ללויים] ויהבי מעשר ראשון לכהן, וראה רש"י בעמוד ב ד"ה ה"ג לא.

11. הואיל ועומדת לתרום ונגמרה מלאכתו לכך, רש"י.

12. כתב רש"י, שיכולה היתה הגמרא לפרש את משנתנו בתרומה עצמה שנפלה לו מבית אבי אמו כהן, אלא שאי אפשר לפרש כן, היות ואם כן אין במשנתנו חידוש.

לענין "בל יראה": "טובת הנאה: דבר מועט, דתניא [בכורות כז א]: רשאי ישראל לומר לחבירו, הילך סלע ותן כל תרומותיך לבן בתי כהן, והיינו טובת הנאה שיש לו לישראל, שרשאי ליתנה לכל כהן שירצה, וליטול דבר מועט מאוהבו של כהן בשביל שיתנה לו [ומה שלא אמרו שיטול מכהן, ראה בתוספות ר"י הזקן כאן]; רבי אליעזר סבר: טובת ממוך והויא הך חלה כדידיה ועבר עליה אי מחמיצה גביה".

10. כתב הריטב"א: פירוש, ומעשרות טבולים מבית אבי אמו לוי, וחדא מינייהו נקט; אי נמי

ובמי הטאת ובאפר פרה, הרי זו מקודשת, ואפילו ישראל.

הרי שהישראל שאין לו בתרומה אלא טובת הנאה יכול הוא לקדש בה את האשה, הרי מוכח ש"טובת הנאה ממוך".

אמר ליה רבי חייא בר אבין לרב הונא: וכי אטו לאו אוקימנא [לא פירשנוה] בישראל שנפלו לו טבלים מבית אבי אמו כהן?! וכפי שדחתה הגמרא לעיל את הראיה ממשנתנו.

אמר ליה רב הונא לרבי חייא בר אבין: הוצאה את! ומפרש לה ואזיל.

הוא — רבי חייא בר אבין — סבר: הוצאה משמעתא קאמר ליה, כלומר: מוצא אתה משמועה זו, ונראה שאינך חכם בה. (1)

אמר ליה רב הונא לרבי חייא בר אבין: לא כאשר סברת, אלא הכי קאמינא לך [כך היתה כוונתך]: רב אסי דהוציל קאי כוותיך, [רב אסי מהוציל מפרש כמוך את משנתנו], ו"הוצאה" לשון הוצל הוא.

נימא — אם טובת הנאה ממוך או לא — כתנאי היא שנחלקו בדבר:

דתנאי: הגונב טבלו של חבירו, משלם לו דמי טבלו של חבירו, כולל את ערך המתנות שבתוכו, דברי רבי.

רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אינו משלם לבעל הטבל אלא דמי חולין שבו, אבל דמי תרומה ומעשר אינם שלו, אלא של כהן ולוי הם, והם אין יכולים לתובעו, כי לכל אחד יכול לומר: "לא לך אתננה אלא לחבירך".

ומאי לאו בהא קמיפלגי, האם לא כן שחלוקים הם בדין טובת הנאה אם היא ממוך:

דמר — רבי — סבר: טובת הנאה שיש לישראל במתנות ממוך הוא, ולכן משלם הוא לו אף את דמי התרומה והמעשר. (2)

ומר — רבי יוסי ברבי יהודה — סבר: טובת הנאה אינה ממוך, ולכן אינו משלם לישראל כלום מן התרומה והמעשר.

ודחינן: לא כאשר פירשת, אלא דכולי עלמא טובת הנאה אינה ממוך, והכא בגונב טבלים

לו הגנב אלא כפי ערך ההנאה שיש לו בתרומות ובמעשרות; ואולם הסיק הריטב"א לא כן, אלא משלם הוא לו את כל ערך התרומה, ומשום ש"למאן דאמר טובת הנאה ממוך חשוב הוא כאילו שלו לגמרי משום שהוא טובת הנאה דאית ליה בגויה, וכדתנן: "המקדש בתרומות ומעשרות [ואפילו ישראל]", ומשמע דישראל דומיא דכהן דמקדש בתרומה ממש, ולא בטובת הנאה שיש לו בה", [ויש להסתפק, אם לפי מה שהיה סבור בתחילה, חייב הגנב לשלם אף אם אין אנו מחשיבים את התרומות ומעשרות כשלו, ומשום שהפסידו בגניבתו את אותה טובת הנאה,

1. נתבאר על פי פירושו הראשון של רש"י; ובפירוש שני פירש: "קטיל קני באגמא", והוא לשון זלוזל למי שאינו תלמיד חכם, שאינו יודע אלא לקצוץ קנים באגם, והוא מלשון "הוצא ודפנא".

2. א. בטעם שנקטה הברייתא "טבלו" ולא "תרומתו" [לפי סלקא דעתין זה], ראה מהרש"א "המקנה" ורש"ש.

ב. הרחבה בדין גונב טבלו של חבירו כמה משלם לו, למאן דאמר: "טובת הנאה ממוך": א. הריטב"א כתב כאן, דלכאורה אין משלם